

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ในครั้งนี้เป็น การวิจัยแบบผสม (Mixed Methods Research) ดำเนินการวิจัยทั้งรูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Quantitative and Qualitative Methodology) เพื่อศึกษา นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ซึ่งได้มีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

ระยะที่ 2 ผลการสร้างรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง
2. เพื่อสร้างรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นสมมติฐาน เพื่อใช้ทดสอบความถูกต้องของทฤษฎีได้ว่า

1. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์ ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงปัจจัยด้านการมีอิทธิพล ปัจจัยด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ปัจจัยด้านการกระตุ้นทางปัญญา ปัจจัยด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ปัจจัยด้านความรู้ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน ปัจจัยด้านความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ปัจจัยด้าน

ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยด้านเครือข่าย ปัจจัยด้านความเป็นผู้นำ ปัจจัยด้านประสิทธิภาพ ในการวางแผนและควบคุม ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร ปัจจัยด้านภาวะผู้นำและความร่วมมือ ปัจจัยด้านการเมืองและการบริหารสภาพแวดล้อม ปัจจัยด้านแรงกดดันภายในพื้นที่ ปัจจัยด้านวิสัยทัศน์ของนายก ปัจจัยด้านข้อเรียกร้องในพื้นที่ ปัจจัยด้านการวางแผนเชิงกลยุทธ์ ปัจจัยด้านการจัดองค์กรแบบผสม ปัจจัยด้านการบริหารแบบกระจายอำนาจ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการงบประมาณมุ่งผลสัมฤทธิ์ ปัจจัยด้านการบูรณาการเทคโนโลยีเหมาะสม มีผลต่อ นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภาค อีสานตอนกลาง

2. รูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล มีความเป็นไปได้ในการนำไปประยุกต์ใช้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 ประชากร ได้แก่ ตัวแทนองค์การบริหารส่วนตำบลในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง คือ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดกาฬสินธุ์ และ จังหวัดมหาสารคามจำนวน 498 แห่ง (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2555 : 2)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ตัวแทนองค์การบริหารส่วนตำบลในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนกลาง คือ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดกาฬสินธุ์ และ จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 222 แห่ง โดยใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตร ของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973 : 727)

1.3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) แล้วจึงดำเนินการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

2.1 ตัวแปรอิสระ ซึ่งเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง คือ

ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย

1. การมีส่วนร่วมในการวางแผน
2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ
3. การมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์

ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

1. การมีอิทธิพล
2. การสร้างแรงบันดาลใจ
3. การกระตุ้นทางปัญญา
4. การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล

ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล (Individual Human Capital)

1. ความรู้ ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน
2. ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล
3. ผู้นำการเปลี่ยนแปลง
4. เครือข่าย
5. ความเป็นผู้นำ

2.2 ตัวแปรคั่นกลาง: ซึ่งเป็นปัจจัยเชิงเหตุ และผล คือ

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy Implementation)

1. ด้านประสิทธิภาพในการวางแผนและควบคุม
2. ด้านสมรรถนะขององค์กร
3. ด้านภาวะผู้นำและความร่วมมือ
4. ด้านการเมืองและการบริหารสภาพแวดล้อม

ปัจจัยนโยบายเชิงพื้นที่ (Local Policy)

1. แรงกดดันภายในพื้นที่
2. วิสัยทัศน์ของนายก
3. ข้อเรียกร้องในพื้นที่

ปัจจัยด้านการบริหารแบบบูรณาการ

1. การวางแผนเชิงกลยุทธ์
2. การจัดองค์กรแบบผสม
3. การบริหารแบบกระจายอำนาจ

4. การบริหารจัดการงบประมาณมุ่งผลสัมฤทธิ์

5. การบูรณาการเทคโนโลยีเหมาะสม

2.3 ตัวแปรตาม ซึ่งเป็นปัจจัยผลลัพธ์ คือ การพัฒนานวัตกรรมนโยบายในการบริการสาธารณะ คือ

1. นวัตกรรมนโยบายการคมนาคม
2. นวัตกรรมนโยบายผังเมือง การบำรุงระบบคมนาคม
3. นวัตกรรมนโยบายการสาธารณสุข
4. นวัตกรรมนโยบายด้านสาธารณสุข
5. นวัตกรรมนโยบายการศึกษา ศาสนา
6. นวัตกรรมนโยบายการพัฒนาสตรี และผู้ด้อยโอกาส
7. นวัตกรรมนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม
8. นวัตกรรมนโยบายด้านวัฒนธรรม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นตามแนวทางวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากองค์การบริหารส่วนตำบล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์เชิงพรรณนาเพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไป สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ความถี่ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวิเคราะห์ ทดสอบสมมติฐาน ใช้การวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง Path Analysis โดยโปรแกรมลิสมเรล (LISREL) โจรส์ค็อก, คาร์ล และ โซบอม (Joreskog Karl and Sorbom. 1998 : 70) และ สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (Level of Significent .05)

การวิจัยระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อสร้างรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

1. กลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย ได้แก่ ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และผู้บริหารท้องถิ่น ผู้กำกับ หรือผู้เกี่ยวข้องในองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 20 คน ใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การนำผลจากการวิจัยในระยะที่ 1 มาสร้างรูปแบบการพัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง เพื่อใช้เป็นร่างในการพิจารณา

3. การรวบรวมข้อมูล โดยการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ(Workshops) การประชุมย่อย (Focus Group) วิพากษ์ การระดมสมอง (Brain Storming) และการยืนยันรูปแบบ

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง โดยเรียงลำดับค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล (มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.29) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย (มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.28) ปัจจัยด้านนโยบายเชิงพื้นที่ (มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.21) และปัจจัยด้านการบริหารแบบบูรณาการ (มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.20) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling : SEM) โดยโปรแกรมลิสเรล(LISREL) และสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation)

2. ผลการสร้างรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ได้รูปแบบในการพัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง จำนวน 24 รูปแบบการพัฒนา ดังนี้

2.1 ด้านทุนเฉพาะบุคคล รูปแบบนวัตกรรมนโยบาย ด้านทุนเฉพาะบุคคล ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา คือ 1) การพัฒนาความรู้ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน 2) การพัฒนาความเป็นผู้นำ 3) การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล 4) การพัฒนาผู้นำการเปลี่ยนแปลง 5) การพัฒนาเครือข่าย และ 6) การพัฒนาเจตคติที่ดีต่อองค์กร

2.2 ด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย รูปแบบนวัตกรรมนโยบาย ด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ประกอบด้วย 6 แนวทางการพัฒนา คือ 1) การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการวางแผน 2) การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ 3) การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์ 4) การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการประเมินผล 5) การพัฒนาการร่วมบูรณาการ นโยบาย และ 6) การพัฒนากระบวนการมีส่วนร่วม

2.3 ด้านนโยบายเชิงพื้นที่ รูปแบบนวัตกรรมนโยบาย ด้านนโยบายเชิงพื้นที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ประกอบด้วย 5 แนวทางการพัฒนา คือ 1) การพัฒนารูปแบบแรงกดดันในพื้นที่ 2) การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนายก 3) การพัฒนารูปแบบการเรียกร้องในพื้นที่ 4) การสร้างเครือข่าย และ 5) การเรียนรู้องค์กรที่ประสบผลสำเร็จ

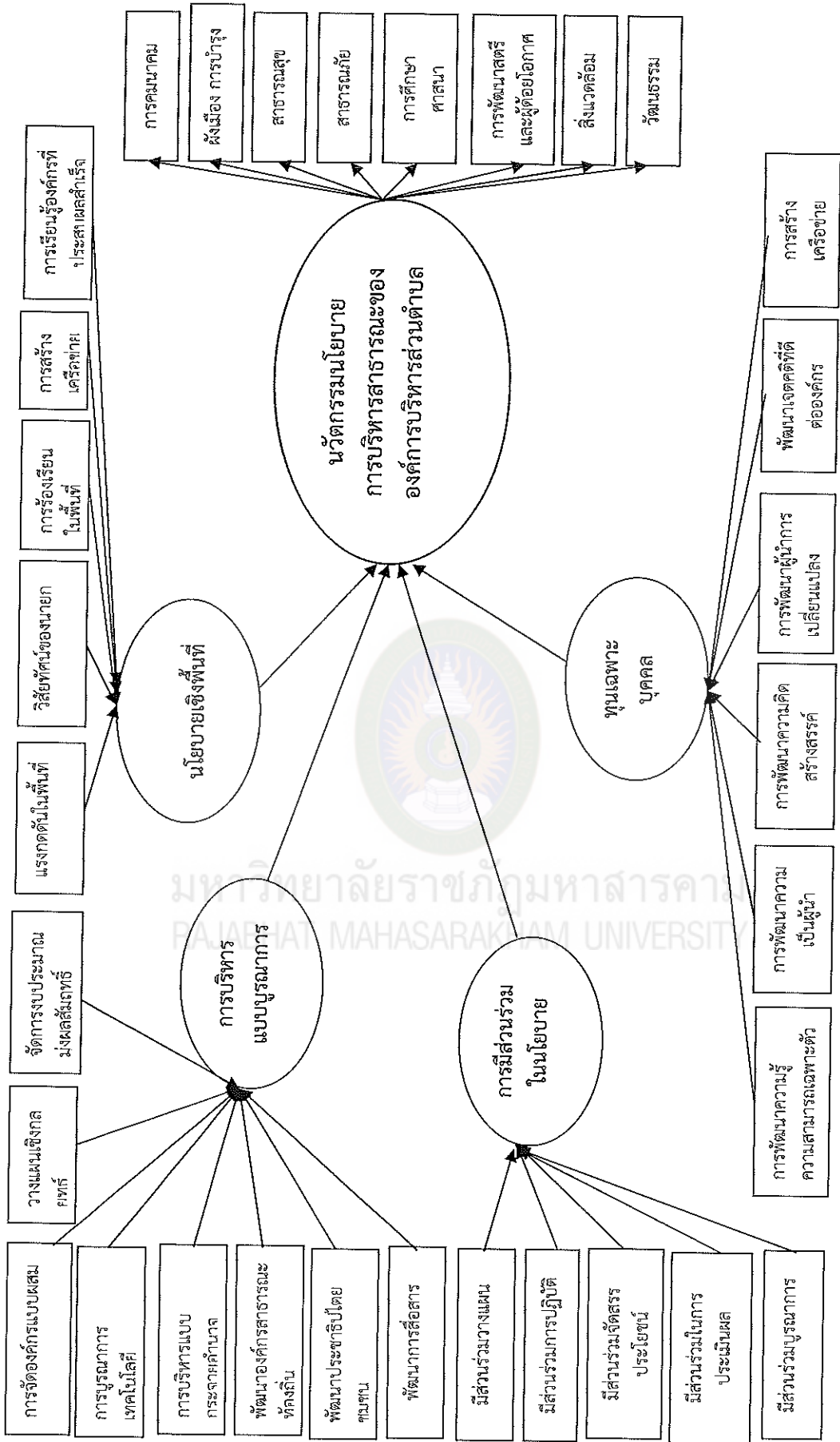
2.4 ด้านการบริหารแบบบูรณาการ รูปแบบนวัตกรรมนโยบาย ด้านการบริหารแบบบูรณาการ แก่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ประกอบด้วย 8 แนวทางการพัฒนา คือ 1) การพัฒนาการวางแผนเชิงกลยุทธ์ 2) การพัฒนาการบริหารจัดการงบประมาณมุ่งผลสัมฤทธิ์ 3) การจัดรูปแบบองค์กรแบบผสม 4) การบูรณาการเทคโนโลยี 5) การพัฒนาการบริหารแบบกระจายอำนาจ 6) การพัฒนาองค์กรสาธารณะท้องถิ่น 7) การพัฒนาประชาธิปไตยชุมชน และ 8) การพัฒนาการสื่อสาร

3. สร้างรูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ที่ผ่านการประเมินความเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิ ครอบคลุมปัจจัยทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วยกิจกรรมทั้งหมด 25 การพัฒนารูปแบบ โดยผ่านการพิจารณาจำนวน 24 รูปแบบการพัฒนา โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยดังนี้

- 3.1 การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล
- 3.2 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการวางแผน
- 3.3 การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนายก
- 3.4 การพัฒนาการเรียนรู้จากองค์กรที่ประสบผลสำเร็จ
- 3.5 การพัฒนาการบริหารแบบกระจายอำนาจ
- 3.6 การพัฒนาองค์กรสาธารณะท้องถิ่น
- 3.7 การพัฒนาความรู้ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน

- 3.8 การพัฒนาความเป็นผู้นำ
- 3.9 การพัฒนาเครือข่าย
- 3.10 การพัฒนาการร่วมบูรณาการ นโยบาย
- 3.11 การพัฒนาข้อเรียกร้องในพื้นที่
- 3.12 การสร้างเครือข่าย
- 3.13 การพัฒนาการวางแผนเชิงกลยุทธ์
- 3.14 การพัฒนาประชาธิปไตยชุมชน
- 3.15 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการประเมินผล
- 3.16 การพัฒนาการบริหารจัดการงบประมาณมุ่งผลสัมฤทธิ์
- 3.17 การจัดรูปแบบองค์กรแบบผสม
- 3.18 การพัฒนาผู้นำการเปลี่ยนแปลง
- 3.19 การพัฒนาเจตคติที่ดีต่อองค์กร
- 3.20 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ
- 3.21 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์
- 3.22 การพัฒนาการรูปแบบแรงกดดันในพื้นที่
- 3.23 การบูรณาการเทคโนโลยี
- 3.24 การพัฒนาสื่อสารที่ดี

จึงสรุปได้รูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ดังนี้

แผนภาพที่ 34 โมเดลนวัตกรรมนโยบายการบริหารสาธารณสุขขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

การอภิปรายผล

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

จากการตั้งสมมติฐานในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าในปัจจัยหลักคือ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย ปัจจัยด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล ปัจจัยด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยนโยบายเชิงพื้นที่ ปัจจัยด้านการบริหารแบบบูรณาการ มีผลต่อ นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

ผลการวิเคราะห์ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง โดยเรียงลำดับค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล (0.29) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย (0.28) ปัจจัยด้านนโยบายเชิงพื้นที่ (0.21) และปัจจัยด้านการบริหารแบบบูรณาการ (0.20) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีอิทธิพลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling : SEM) โดยโปรแกรมลิสเรล(LISREL) และสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) ผู้วิจัยได้นำทั้ง 4 ปัจจัยมาอภิปรายผล ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ฮุย, ชานบั้ง และโมค (Hui, Chun-hung, and Mok. 2004) เสนอ กรอบการวัดดัชนีความคิดสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 4 กลุ่มตัวแปร คือ ทุนการทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) ทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) ทุนทางสังคม (Social Capital) และทุนทาง โครงสร้าง และสถาบัน (Infrastrure and Institute) โดยตัวแปร 4 กลุ่มเหล่านี้ เป็นตัวแปรที่กำหนดการเจริญเติบโต และความก้าวหน้าทางด้านความคิดสร้างสรรค์ และการสร้างผลผลิตทางด้านความคิดสร้างสรรค์ ปัจจัยทั้ง 4 ประการ มีความสัมพันธ์ และมีปฏิสัมพันธ์กัน เชื่อว่าความสัมพันธ์มีลักษณะไม่เป็นไปตามลำดับ แต่มีลักษณะกลับไป-กลับมา (Reciprocal)

สอดคล้องกับ ทฤษฎีนวัตกรรมในแนววิศวกรรม (The Engineering Theory of Innovation) ฟรีแมน และสกอร์ต (Freeman and Socte. 1997 : 135) ทฤษฎีนี้ มองว่า นวัตกรรม ถูกสร้างขึ้นจากแรงขับเคลื่อนจากวิทยาศาสตร์ (Science Push) แนวคิดนี้

นวัตกรรม ถูกมองว่ามีลักษณะความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรง (Linear) กับการวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) โดยการนำผลการวิจัยพื้นฐานไปประยุกต์ใช้ในการผลิต ผลิตภัณฑ์ และ/หรือการให้บริการจากนั้นจะมีการพัฒนากระบวนการผลิต และ/หรือการให้บริการจนได้ระบบการผลิตและการให้บริการที่มาตรฐาน เพื่อการผลิต และการให้บริการในระดับอุตสาหกรรม หรือเพื่อให้บริการลูกค้าจำนวนมาก

ทฤษฎีนี้ หัวใจของการสร้างสรรค์นวัตกรรมขึ้นอยู่กับความสามารถในทางวิศวกรรมของนักวิจัย วิศวกร และ/หรือ นักวิทยาศาสตร์ ตัวแปรที่มีผลต่อการสร้างสรรค์นวัตกรรมล้วนแล้ว เป็นสิ่งที่จับต้องได้ (Tangible) อาทิเช่น

1. ทุนทางการเงิน (Financial Capital)] ที่ใช้ลงทุนในการวิจัย และพัฒนานวัตกรรม นิยมวัดออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ของยอดขาย หรือเป็นเปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติ
 2. ทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) ทฤษฎีนี้เชื่อว่า ทรัพยากรมนุษย์ที่มีการศึกษา และผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดีจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม
 3. ทุนทางด้านกายภาพ (Physical Capital) อาทิเช่น อาคาร สถานที่ อุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและพัฒนานวัตกรรม มีส่วนสำคัญในการสร้างสรรค์นวัตกรรม
- สอดคล้องกับ แนวคิดใหม่ในการจัดการนวัตกรรม คาร์ล (Karl, 1995 : 134) อธิบายว่า ทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์ จัดว่าเป็นทุนที่สำคัญในปัจจุบันด้วยเหตุผลที่ว่า สามารถพัฒนา ส่งเสริมให้เกิดการสร้างสมรรถนะ และศักยภาพ ได้มีลักษณะเป็นรูปธรรม และนามธรรมพร้อมกัน ในอดีตทรัพยากรมนุษย์ ถูกมองเฉพาะในส่วนที่เป็นรูปธรรมเท่านั้น เช่น แรงงาน โดยละเลยส่วนที่สำคัญของทรัพยากรมนุษย์ในส่วนที่เป็นนามธรรม อาทิเช่น ความรู้ และทักษะ สาเหตุที่ความรู้และทักษะไม่ได้รับความสนใจในอดีตอาจเป็นเพราะในยุคนั้นยังไม่มีระบบ และ/หรือเครื่องมือในการวัดความรู้และทักษะของมนุษย์ได้อย่างชัดเจน ทรัพยากรมนุษย์ ในส่วนที่เป็นนามธรรมจึงถูกละเลยมาเป็นเวลานาน ในยุคแรกของการพัฒนาเศรษฐกิจ ทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์ หมายถึง แรงงานแต่เพียงอย่างเดียว จึงไม่ได้มีความแตกต่างจากทุนทางกายภาพ และทุนทางการเงิน ในยุคหลัง ๆ ของการพัฒนาเศรษฐกิจ ทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์เริ่มมีบทบาท โดดเด่นสำคัญ องค์การที่เห็นคุณลักษณะทางนามธรรมของทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพในการพัฒนา ได้หันมาลงทุนในทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์มากขึ้น และประสบผลสำเร็จมีให้เห็นอยู่ทั่วไปในปัจจุบันการ

พัฒนาทุนทางด้านทรัพยากรมนุษย์ ได้ขยายวงกว้างจากระดับองค์กร มาสู่ระดับชาติ และระดับนานาชาติ จนพบเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ต้องปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อไปสู่การเจริญเติบโตอย่างยั่งยืนเพราะขีดความสามารถของมนุษย์ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า มีศักยภาพ และคุณภาพสูงกว่าทุนทางด้านอื่น ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม

สอดคล้องกับแนวคิด พิพัฒน์ ก้องกิจกุล (2549 : 1) กล่าวว่า หน่วยงานด้าน HR ยุคใหม่ จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการและวัดค่า ทุนมนุษย์ ในลักษณะของ สินทรัพย์เชิงกลยุทธ์ (Strategic Assets) อันจะทำความสามารถขององค์กรในทุกๆ ระดับเข้มแข็งขึ้น และเพิ่มความได้เปรียบในการแข่งขัน

สอดคล้องงานวิจัย นกมล เหลืองภิรมย์ (2550 : 223-224) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการนวัตกรรม : การพัฒนาตัวแบบการพัฒนาความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักวิจัย ซึ่งพบว่า ตัวแบบความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรมของนักวิจัย ควรมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ 1) ทรัพยากรนวัตกรรม ประกอบด้วย ทุนทางสังคม ทุนทางทรัพยากรมนุษย์ ทุนทางการเงิน และทุนทางกายภาพ 2) การจัดการนวัตกรรม ประกอบด้วย การวางแผนกลยุทธ์ การจัดการองค์กรนวัตกรรม การจัดการกระบวนการและทรัพยากรนวัตกรรม การจัดการกระบวนการเรียนรู้ และการเชื่อมโยงภายนอก องค์ประกอบทั้ง 9 องค์ประกอบล้วนมีผลเชิงบวกต่อความสามารถในการสร้างสรรค์นวัตกรรม โดยองค์ประกอบเหล่านี้มีน้ำหนักความสำคัญที่แตกต่างกันออกไป โดยแนวคิดการจัดการนวัตกรรมในการประดิษฐ์คิดค้น ให้ความสำคัญกับทุนทางทรัพยากรมนุษย์ และการจัดการกระบวนการนวัตกรรมเป็นหลัก เพราะเชื่อว่าหัวใจของกระบวนการสร้างสรรค์นวัตกรรมอยู่ที่ความสามารถของของทรัพยากรมนุษย์ในการใช้เทคโนโลยี

สอดคล้องกับแนวคิด วรเดช จันทศร (2554 : 473-474) กล่าวว่า ปัจจัยด้านบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน ต้องขึ้นอยู่กับความจงรักภักดีต่อองค์กร และขอบเขตของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อผู้ปฏิบัติงาน ที่เป็นผลกระทบต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้ปฏิบัติ เพราะหากผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้น้อยย่อมเกิดการต่อต้านนโยบายได้ นอกจากนี้ปัจจัยที่สำคัญด้านอื่นๆ เช่นความสามารถในการเจรจาต่อรอง และความสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์โดยเน้นว่านโยบายนวัตกรรมไปปฏิบัติ จำเป็นจะต้องทำการฝึกอบรม และให้ความรู้แก่บุคลากรเพียงพอ

สอดคล้องกับแนวคิด จีระ หงส์คารมภ์ (2555 : 67-72) ได้เสนอทฤษฎีพื้นฐาน เพื่อพัฒนาคุณภาพทุนมนุษย์ กล่าวว่า ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในแต่ละคนล้วนไม่ใช่เรื่องบังเอิญ หากแต่ว่ามีรากฐานสำคัญมาจากการพัฒนา และเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ หลอมรวมสิ่งเหล่านี้แล้ว นำมาบังคับใช้กับตนเองให้ยื่นหยัดต่อสู้กับคลื่นลมแห่งการเปลี่ยนแปลงเป็นทรัพยากรมนุษย์ ที่มีคุณภาพ ดังนั้น จึงสรุป ว่า การเรียนในระบบการศึกษาแบบทางการ รวมทั้งการลงทุนในเรื่อง โภชนาการ หรือการฝึกอบรมนั้น เป็นการสร้างทุนมนุษย์ขั้นแรก ที่เรียกว่า ทุนมนุษย์ (Human Capital)

กล่าวได้ว่า ปัจจัยด้านทุนเฉพาะบุคคล มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการ สาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง เนื่องจากมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล คือ 0.29 ทั้งนี้เพราะ ในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อสร้างนวัตกรรมนโยบายสาธารณะ นั้น สิ่งสำคัญคือการพัฒนาทุนเฉพาะบุคคล หรือทุนทางทรัพยากรมนุษย์ โดยถือเป็นทุนหลักในการที่จะเปลี่ยนแปลง กำหนดทิศทาง การพัฒนา นำพาองค์กร ไปตามเป้าหมายสูงสุดได้ และดำเนินการตามภารกิจหน้าที่ที่ได้รับในการบริการประชาชนในด้านต่างๆ ซึ่งพิจารณา ทุนเฉพาะบุคคล มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความรู้ความสามารถเฉพาะตัว ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ความเป็นผู้นำ การเปลี่ยนแปลง ความมีเครือข่าย และความเป็นผู้นำ อาทิ เช่น คุณสมบัติเฉพาะของบุคคล ทักษะ ความคิดสร้างสรรค์ ความกล้าหาญคุณธรรมต่าง ๆ บารมี สติปัญญา การค้นคิด ประดิษฐ์ ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน ความกล้าหาญคุณธรรมต่าง ๆ บารมี ทุนความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ โดยในองค์การบริหารส่วนตำบลต้องดำเนินการสร้างสรรค์ หรือ ใช้วิธีการในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในการให้มี หรือมีแล้วพัฒนาทุนเฉพาะบุคคล ให้มีในองค์กรให้ได้ นอกจากนี้จะมีคุณลักษณะทุนเฉพาะบุคคลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะต้อง มีคุณลักษณะที่สำคัญ ได้แก่

1.1.1 ความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ เป็นการ บริหารจัดการที่มีความสำคัญยิ่งในการพัฒนานวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะ องค์กร บริหารส่วนตำบลจะต้องมีการพัฒนาบุคลากรภายในองค์กรให้มีความพร้อม ให้มีคุณภาพ มี ประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน รวมทั้งกระบวนการในการสรรหาบุคลากร การเข้าสู่องค์กร การพัฒนาบุคลากรภายในองค์กร การสร้างความไว้วางใจ การสร้าง แรงจูงใจในการทำงาน ให้มีขวัญกำลังใจอย่างสูงสุดในการทุ่มเทให้งาน

สอดคล้องกับแนวคิด พิพัฒนา ก้องกิจกุล (2549 : 1) กล่าวว่า หน่วยงานด้าน HR ยุคใหม่จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการ และวัดค่า ทุมนมนุษย์ ในลักษณะของ สินทรัพย์เชิงกลยุทธ์ อันจะทำให้ความสามารถขององค์กรในทุกๆ ระดับเข้มแข็งขึ้น และเพิ่มความได้เปรียบในการแข่งขัน

1.1.2 การพัฒนาสร้างเครือข่าย ในด้านทรัพยากรมนุษย์ ในการที่องค์กรการบริหารส่วนตำบลจะมีการพัฒนานวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะที่ดีตอบสนองความต้องการของประชาชนให้ได้มากที่สุดสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งที่ต้องมีการพัฒนาควบคู่กันไปกับแนวทางการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล คือการพัฒนาสร้างเครือข่าย ในด้านทรัพยากรมนุษย์ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารในด้านต่างๆ รวมถึงการแชร์ ข้อมูลการทำงาน การวิเคราะห์ นโยบาย วิเคราะห์งานกิจกรรมที่แต่ละองค์กรบริหารส่วนตำบลได้มีการดำเนินการมีข้อดีข้อเสียอย่างไร ให้ องค์กรการบริหารส่วนตำบล ได้ทราบที่จะได้มีการสร้างนโยบาย ใหม่ ๆ ในการพัฒนาพื้นที่ให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ของแต่ละพื้นที่ อาทิ การดำเนินนโยบายป้องกันภัยพิบัติจากภัยแล้ง ซึ่งแต่ละที่อาจมีนวัตกรรมทางการปฏิบัติใหม่ ๆ โดยแต่ละพื้นที่สามารถนำมาปรับใช้ได้ เช่น การป้องกันภัยแล้ง อาจมีการพัฒนาแหล่งน้ำ กักเก็บน้ำให้เพียงพอตั้งแต่ต้นฤดูฝน การจัดตั้งน้ำกลั่นในการบริการน้ำ การพัฒนาพฤติกรรมการประหยัดน้ำ การสร้างวิถีสำรองน้ำดื่มด้วยตนเอง โดยองค์กรการบริหารส่วนตำบลอาจนำแนวคิดนโยบายจากหลายๆพื้นที่มาปรับใช้

1.1.3 วิสัยทัศน์ของผู้บริหาร ความเป็นผู้นำ ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ข้อค้นพบจากการวิจัยจะเห็นได้จากองค์กรการบริหารส่วนตำบล ที่มีการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลจนได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดี หรือรางวัลธรรมมาภิบาล สำหรับองค์กรบริหารส่วนตำบลล้านเป็นองค์กรการบริหารส่วนตำบลที่ผู้บริหาร ไม่ว่าจะเป็นายกององค์กรบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์กรบริหารส่วนตำบล เป็นผู้นำพาในการดำเนินการปฏิบัติ มีการมอบนโยบายที่ชัดเจน มีเป้าหมายทางวิสัยทัศน์ ในการนำพาองค์กรการบริหารส่วนตำบลให้ไปสู่ผลสำเร็จ มีความพร้อมร่วมมือร่วมใจ และสรรหานวัตกรรมใหม่ๆมาพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลอย่างสม่ำเสมอ สร้างความพึงพอใจอย่างสูงสุดให้แก่ประชาชน ดังเช่น องค์กรการบริหารส่วนตำบลหนองแปน อำเภอมีนบุรีจตุรี จังหวัดขอนแก่น และองค์กรการบริหารส่วนตำบลสวนหมั อำเภอมีนบุรีจตุรี จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดี หรือรางวัลธรรมมาภิบาล 3 ปี ช้อน และ 5 ปีช้อน โดยเกิดจากวิสัยทัศน์ และนโยบายของผู้บริหารที่ ระบุต้องนำพาองค์กรการบริหารส่วนตำบลสู่ การเป็นองค์กรที่มีการบริหารจัดการที่ดี หรือธรรมมาภิบาลให้ได้

สอดคล้องกับแนวคิด คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2546ก : 2-5) หลักการตามมาตรา 3/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 นั้น มีความมุ่งหมายให้การบริหารราชการแผ่นดิน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) เพื่อเป็นหลักให้ยึดถือในการปฏิบัติราชการและเพื่อให้ส่วนราชการต่าง ๆ มีแนวทางในการปฏิบัติราชการเป็นไปในแนวทางเดียวกันมาตรา 3/1 จึงบัญญัติให้ตราพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ขึ้น ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการปฏิบัติราชการและการสั่งการให้ส่วนราชการและข้าราชการปฏิบัติเป็นการกำหนดกรอบและทิศทางที่ส่วนราชการและข้าราชการพึงจะต้องปฏิบัติ ซึ่งจะนำไปสู่ผลลัพธ์ของการบริหารราชการที่ดีตามเจตนารมณ์ของการปฏิรูประบบราชการ และเป็นส่วนสนับสนุนการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการไทย (พ.ศ. 2546 – พ.ศ. 2550) ที่คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2546ก. : 2-5) และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบราชการซึ่งได้กำหนดวิสัยทัศน์ไว้ว่า “พัฒนาระบบราชการไทยให้มีความเป็นเลิศ สามารถรองรับการพัฒนาประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ โดยยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และประโยชน์สุขของประชาชน”

สอดคล้องกับแนวคิด ของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2549ก : 5) โดยกล่าวว่า “... เมื่อสองปีเศษที่ผ่านมารัฐได้ปฏิรูประบบราชการ หัวใจสำคัญของการปฏิรูประบบราชการไม่ได้อยู่ที่การมีกระทรวง ทบวง กรม มากขึ้นหรือน้อยลง แต่อยู่ที่การให้ผู้ปฏิบัติราชการทั้งหลายปฏิบัติงานของตนด้วยจิตวิญญาณ ด้วยความมีสำนึก ด้วยความรับผิดชอบ ด้วยความมีประสิทธิภาพ ด้วยความมีวิสัยทัศน์ด้วยการรู้จักประเมินผล รู้จักการแข่งขัน รู้จักการปรับปรุง รู้จักการพัฒนา ซึ่งสปีดทั้งหมดที่ว่านี้ คือ สปีดของรางวัล คุณภาพแห่งชาตินี้เอง ความแตกต่างอยู่ตรงที่ว่าใช้ในระบบธุรกิจเอกชน ท่านนายกรัฐมนตรีได้ปรารถนาว่าหมากนำไปใช้ในระบบของรัฐ ปรับปรุง ประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม และถ้าหากมีรางวัลออกมาได้ว่าหน่วยงานใดได้คุณภาพการปฏิบัติราชการแห่งชาติ หรือบริหารงานรัฐกิจสู่ความเป็นเลิศได้แล้วไซ้ ประชาชนจะได้รับการตอบสนองและการบริการที่จ่าจะดีขึ้นกว่านี้อีกเป็นอันมาก ซึ่งรัฐจะต้องคิดค้นหาทางนำเรื่องนี้ไปปรับปรุงหรือประยุกต์ใช้ใจโอกาสต่อไป...”

สอดคล้องกับแนวคิด สุพจน์ ชาตินันท์ (2548 : 58 – 59) อธิบายว่า ผู้บริหารและสภาท้องถิ่นจะเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและมีวิสัยทัศน์ในการบริหารราชการบริหาร

ส่วนภูมิภาคจะเปลี่ยนบทบาทจากฐานะผู้จัดทำบริการสาธารณะมาเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ และกำกับดูแลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเท่าที่จำเป็นภายใต้ขอบเขตที่ชัดเจน และการปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นการปกครองตนเองของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง

1.1.4 เอกลักษณ์ทางทักษะความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ข้อค้นพบจากการวิจัยจะเห็นได้จากองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีความโดดเด่นในการพัฒนานวัตกรรมนโยบายในการบริการสาธารณะนั้น ล้วนเกิดจาก การที่ทรัพยากรบุคคลในองค์กร มีการพัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์ จนนำไปพัฒนา นโยบายใหม่ๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยทั้งผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงาน เจ้าหน้าที่ ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องพัฒนา เอกลักษณ์ทางทักษะความคิดสร้างสรรค์ จากการเรียนรู้ และ ประสมการณ์ที่ต้องใช้ระยะเวลา

1.1.5 การจัดการความรู้ภายในองค์การบริหารส่วนตำบล การพัฒนาความเป็นผู้นำ ข้อค้นพบจากการวิจัย องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยราชการที่มีทรัพยากรมนุษย์ที่มีความหลากหลายในแต่ละตำแหน่ง โดยในแต่ละตำแหน่งต่างมีองค์ความรู้ที่ได้รับการศึกษา หรือสั่งสมประสบการณ์มาไว้อย่างมากมาย การที่จะพัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล นั้น จึงควรพัฒนาการจัดการความรู้ในองค์กรให้เกิดการเรียนรู้ เป็นฐานความรู้ในการทำงานที่จะประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร สอดคล้องกับแนวคิด วิจารย์ พานิช (2548 : 91-92) มีแนวคิดการดำเนินการจัดการความรู้ ได้แก่ 1) สร้างวิสัยทัศน์ความรู้ 2) สร้างทีมจัดการความรู้ 3) เริ่มจากทุนปัญญาที่มีอยู่ 4) สร้างบรรยากาศของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างเข้มข้น 5) จัดการความรู้ควบคู่กิจกรรมพัฒนาสินค้าหรือรูปแบบใหม่ ๆ 6) จัดองค์กรแบบใช้พนักงานระดับกลาง 7) เปลี่ยนองค์กรแบบหลายบริบทในเวลาเดียวกัน 8) สร้างเครือข่ายความรู้กับโลกภายนอก 9) วัฒนธรรมแนวราบสื่อสารอย่างอิสระทุกทิศทาง 10) สร้างวัฒนธรรมจดบันทึก และ 11) ประเมินผลการดำเนินการจัดการความรู้

สอดคล้องกับงานวิจัย เมคเคลอร์ (Meckler. 2001 : 279-308) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อการดำเนินการในการส่งผ่านความรู้ในองค์กร ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าความรู้คือทรัพยากรและเป็นสินทรัพย์ที่สำคัญที่องค์กรหยิบยกขึ้นมาเพื่อบรรลุเป้าหมาย ในสภาพแวดล้อมของการแข่งขันนั้นประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการส่งผ่านความรู้ภายในองค์กรเป็นความจำเป็นเชิงยุทธศาสตร์ ในแต่ละองค์กรต้องออกแบบและกำหนดเป็น

ระเบียบจึงทำให้การลื่นไหลของความรู้เป็นไปอย่างมีระบบ ในทุกหน่วยงานที่ต้องการ การลื่นไหลของทรัพยากรความรู้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะตามบริบทของตัวความรู้เองและตัวองค์กร ผู้วิจัยจึงสำรวจคุณลักษณะที่มีผลต่อความลื่นไหลของความรู้ภายในองค์กรระหว่างหน่วยงานกับประเภทบุคลากร การศึกษาการส่งผ่านความรู้ที่อยู่ในขอบเขตของการบริหารจัดการความรู้ เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ ทฤษฎี องค์กร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำผลของการสำรวจมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ แล้วนำเสนอรูปแบบที่สามารถทดสอบได้ซึ่งอธิบายถึง อิทธิพลของสมาชิกในหน่วยงาน ทิศทางกลยุทธ์ วิถีทางของความสนใจ อุปกรณ์การสื่อสาร แหล่งความรู้ที่มีความหมายและยอมรับ พฤติกรรมมองไกลความรู้ นำมาพิจารณาและการดำเนินการของการถ่ายทอดความรู้ขององค์กร

สอดคล้องกับงานวิจัย ริเบียร์ (Ribiere. 2001 : 128-132) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จของการนำเอาการบริหารจัดการความรู้ไปใช้กับทิศทางและคุณสมบัติวัฒนธรรมองค์กร โดยพัฒนาเครื่องมือเครื่องที่เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยคำถามที่เกี่ยวกับ วัฒนธรรมองค์กรการบริหารจัดการความรู้ และดัชนีบ่งชี้ความสำเร็จของการบริหารจัดการความรู้ ประชากร ผู้บริหารและพนักงานขององค์กรในอเมริกาและยุโรป จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ มีทั้งสิ้น 88 คน ผลของการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมธรรมด้านการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กับโอกาสการบรรลุผล มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก

สอดคล้องกับงานวิจัย ซอย (Choi. 2000 : 109-119) ได้ทำการศึกษาโดยจำแนกปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการนำการบริหารจัดการความรู้ไปใช้อย่างบรรลุผลไว้ 11 ประการ คือ การฝึกทักษะบุคลากร(Employee Training) การมีส่วนร่วมของบุคลากร (Employee Involvement) การทำงานเป็นทีม(Teamwork) การเอื้ออำนาจแก่บุคลากร (Employee Empowerment) ผู้บริหารระดับสูงและพันธกิจ(Top-management Leadership and Commitment) ข้อจำกัดองค์กร (Organizational Constrains) โครงสร้างพื้นฐานระบบสารสนเทศ (Information Systems Infrastructure) การวัดการดำเนินการ(Performance Measurement) สารสนเทศ (Information Systems Infrastructure) การวัดการดำเนินการ (Performance Measurement) บรรยากาศเสมอภาค (Egalitarian Climate) การเทียบวัด (Benchmarking) โครงสร้างความรู้ (Knowledge Structure)

1.2 ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบาย มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการ สาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิด พีรสิทธิ์ คำนวนศิลป์ (2541 : 95) กล่าวว่า การที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการ ปกครองท้องถิ่นของตนเองเท่ากับเป็นการฝึกฝนรู้จักการเรียนรู้การปกครองระดับชาติไปใน ตัว กล่าวอีกนัยหนึ่ง การปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนให้ประชาชนเรียนรู้การ ปกครองระดับชาติ ซึ่งอำนวยในการพัฒนาการทางการเมืองไปในตัว

สอดคล้องกับแนวคิด สมบัติ ชำรงธัญวงศ์ (2540 : 24) นโยบายสาธารณะมี ความสำคัญต่อประชาชน เนื่องจาก นโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตทางการเมืองเพื่อตอบสนอง ความต้องการของประชาชน ดังนั้นประชาชน จึงสามารถแสดงออกซึ่งความต้องการของตน ผ่านกลไกต่าง ๆ ทางการเมือง อาทิเช่น พรรคการเมือง กลุ่มอิทธิพลและผลประโยชน์ ระบบ ราชการ นักการเมือง ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นต้น ความต้องการ (Demands) และ การสนับสนุน (Supports) ของประชาชน จะถูกนำเข้าสู่ระบบการเมือง (Political System) ไป เป็นนโยบายสาธารณะ เมื่อนโยบายสาธารณะถูกนำไปปฏิบัติและปรากฏผลลัพธ์ตาม เป้าประสงค์ที่พึงปรารถนาจะทำให้ประชาชนได้รับความพอใจและส่งผลต่อการมีคุณภาพ ชีวิตที่ดีของประชาชน (Feed Back) ทำให้ประชาชนเชื่อมั่นและศรัทธาต่อการบริหารงานของ รัฐบาลมากยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากผลลัพธ์และคุณภาพของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ เป็นไปตามเป้าประสงค์ที่พึงปรารถนาของประชาชน จะส่งผลให้วิถีชีวิตของประชาชนตกต่ำ ปรากฏการณ์เช่นนี้ จะทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่น และศรัทธาต่อรัฐบาล รัฐบาลจะต้อง พยายามปรับเปลี่ยนนโยบายหรือปรับปรุงการนำนโยบายไปปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพมาก ยิ่งขึ้นเพื่อเรียกศรัทธาคืนจากประชาชน มิฉะนั้นประชาชนอาจไม่ให้การสนับสนุนรัฐบาลอีก ต่อไป ความสัมพันธ์ระหว่างระบบการเมืองกับประชาชน จึงเป็นความสัมพันธ์แบบพลวัต (Dynamic System) ดังนั้น นโยบายสาธารณะในฐานะ ที่เป็นผลผลิตของระบบการเมือง จึง ส่งผลอย่างสำคัญต่อวิถีและคุณภาพชีวิตของประชาชน

สอดคล้องกับแนวคิด ของ อุทัย เลาหวิเชียร (2544 : 277-279) กล่าวว่า “นโยบายจะถูกกำหนดโดยฝ่ายการเมืองแต่ฝ่ายการเมืองไม่สามารถกำหนดนโยบายได้หมด เพราะเวลาเปิดการประชุมสภาผู้แทนราษฎรมีจำกัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรู้แต่เรื่องใน แนวกว้าง ๆ แต่รู้รายละเอียดไม่ครอบคลุม ดังนั้น ในโลกเราจึงยอมให้ฝ่ายข้าราชการเข้ามา เล่นการเมืองได้ คือกำหนดนโยบายร่วมกับฝ่ายการเมือง” นอกจากนั้นท่านยังได้แยกเรื่องขอ นโยบายสาธารณะออก จากการบริหารงานของรัฐว่า “นโยบายสาธารณะ คือ กฎหมายหรือ

การตัดสินใจของรัฐบาล ส่วนการบริหารของรัฐก็คือการนำเอานโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย นโยบายสาธารณะจึงเป็นกิจกรรมของฝ่ายการเมือง ส่วนการบริหารงานของรัฐเป็นกิจกรรมของข้าราชการประจำ”

สอดคล้องกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ใน มาตรา 57 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้รับรองให้บุคคลมีสิทธิที่จะได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยงานของรัฐก่อนการดำเนิน โครงการหรือกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อตนหรือชุมชนท้องถิ่น และมีสิทธิแสดงความคิดเห็นของตนต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับมาตรา 87 (1) และ (2) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดให้รัฐจะต้องส่งเสริม ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทั้งในระดับชาติและท้องถิ่น พร้อมทั้งให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งการจัดบริการสาธารณะ แต่ในปัจจุบันยังไม่มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนิน โครงการหรือกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อตนหรือชุมชน ท้องถิ่น การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งการจัดบริการสาธารณะที่ชัดเจน

สอดคล้องกับรายงานการศึกษา ของ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2552 : 85-118) ได้ศึกษา การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการนโยบายสาธารณะ พบว่า ขอบเขตการมีส่วนร่วมในนโยบายสาธารณะ ประชาชนต้องการมีส่วนร่วมในนโยบายสาธารณะทุกระดับทั้งในระดับชาติ ระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะในชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายสาธารณะของหน่วยงานภาครัฐ เช่น โครงการสร้างเขื่อน โครงการสร้างโรงไฟฟ้า หรือการทำเหมืองแร่ เป็นต้น ประชาชนต้องการมีส่วนร่วมในนโยบายสาธารณะทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต และวัฒนธรรมทั้งนี้ เนื่องจากนโยบายสาธารณะทั้งหมดต่างเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อประชาชนทั้งสิ้น ดังนั้นประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ผู้มีส่วนได้เสีย” หรือ “ผู้เกี่ยวข้อง” ต้องได้เข้ามีส่วนร่วมกับหน่วยงานภาครัฐตั้งแต่เริ่มจัดทำนโยบายสาธารณะ ซึ่งการมีส่วนร่วมนี้ควรเปิดให้เข้ามีส่วนร่วมได้ตลอด ทั้งกระบวนการ

สอดคล้องกับแนวคิด วรเดช จันทรร (2554 : 458-487) ได้ศึกษา จากการบูรณาการ โดยใช้ทฤษฎีนิรนัย และทฤษฎีอุปนัย ได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งสิ้น 12 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจ และการมอบหมาย ปัจจัยด้านการประสานงานและความร่วมมือ ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์

ปัจจัยด้านการวางแผน และการควบคุม และปัจจัยด้านมาตรการในการตรวจตราและประเมิน

สอดคล้องกับแนวคิด วาร์เนอร์ (Warner, 2000 : 30-31) ได้กล่าวว่า การพัฒนาระบบนวัตกรรมของชาติ ส่วนใหญ่ที่ประสบผลสำเร็จมักเกิดจากการร่วมมือ และการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชน และภาคประชาชนอย่างเข้มแข็ง โดยการพัฒนากระบวนการนวัตกรรม จนสามารถเปลี่ยน “ความรู้” ให้เป็นสินค้าและบริการได้ โดยผ่านระบบนวัตกรรมของชาติ (National Innovation System) มีการเชื่อมโยงโครงสร้างทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีกับโครงสร้างการผลิตส่วนใหญ่ภาครัฐจะดำเนินการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกับภาคเอกชน ในการสร้างระบบนวัตกรรมของชาติเห็นได้ชัดเจนจากการเชื่อมโยงกันอย่างเข้มแข็งระหว่างภาคอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยทั้งภาครัฐ และเอกชน ระบบนวัตกรรม และทุกองค์การทำงานร่วมกัน สอดประสานกันตั้งแต่กระบวนการสร้างความคิด (Idea) จนไปถึงขั้นตอนการผลิต และการนำสินค้าไปบริการออกสู่ตลาดอย่างเป็นระบบ และส่งเสริมซึ่งกันและกัน อย่างต่อเนื่อง รวดเร็ว มีความยืดหยุ่นสูง และคล่องตัว โครงสร้างของระบบนวัตกรรมที่สมบูรณ์ เริ่มตั้งแต่ต้นนโยบายของชาติ การปกป้องกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินทางปัญญา ระบบมาตรฐานอุตสาหกรรม ระบบการจัดการ แลบริหารคุณภาพ ระบบมาตรฐานของชาติ ระบบโครงสร้างพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ระบบการสื่อสารสารสนเทศ และโทรคมนาคม ที่ช่วยให้การเข้าสู่ข้อมูล และการเผยแพร่ข้อมูลทางนวัตกรรม การวิจัย และพัฒนามีประสิทธิภาพสามารถรองรับระบบนวัตกรรมของชาติได้เป็นอย่างดีบางประเทศมีการสร้างศูนย์วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี อุทยานวิทยาศาสตร์ หรืออุทยานเทคโนโลยี (Science Park Technopark) ส่วนใหญ่ที่ประสบผลสำเร็จมักเกิดจากการร่วมมือ และการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชน และภาคประชาชนอย่างเข้มแข็ง

สอดคล้องกับแนวคิด มาสเคล (Maskell, 1998) เชื่อว่า ทูนาทางสังคม ได้แก่ ความไว้วางใจ เชื่อใจ การเข้ามามีส่วนร่วมความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างจริงจัง และมุ่งมั่นร่วมกันนั้น เป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน และการสร้างสรรค์นวัตกรรม ช่วยให้อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นต่ำ (Low Technology) สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก โดยความร่วมมือกันทุกด้าน ตั้งแต่การสร้างสรรค์ความคิด การพัฒนาการผลิต การควบคุมคุณภาพการขนส่ง และกระจายสินค้า การฝึกอบรม ความสัมพันธ์ระหว่างกันในอุตสาหกรรมอื่น ก่อให้เกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกิดการเคลื่อน

ตัวจากเศรษฐกิจแบบเศรษฐกิจการเมือง (Political Economy) เข้าสู่ระบบเศรษฐกิจแบบเศรษฐกิจสังคมการเรียนรู้ (Knowledge Based Economy)

กล่าวได้ว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในนโยบายเป็นปัจจัย มีผลต่อนวัตกรรม นโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง เนื่องจาก ในกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญยิ่งในทุกกระบวนการ ไม่ว่าจะเป็น การมีส่วนร่วมในการวางแผน การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล โดยองค์การบริหารส่วนตำบลต้องสร้างการมีส่วนร่วมให้ประชาชน และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้ร่วมในนโยบาย ซึ่งจะทำให้นโยบายมีความหลากหลาย เป็นนวัตกรรมทางนโยบายใหม่ๆ อันจะนำพาราชการบริหารส่วนตำบลประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร อย่างไรก็ตาม ในการมีส่วนร่วมในนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบล นอกจากปัจจัยดังกล่าวแล้วที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีอีกหลายปัจจัย ดังนี้

1.2.1 การสื่อสารการมีส่วนร่วมในนโยบาย การที่องค์การบริหารส่วนตำบล ได้สร้างความเข้าใจในกระบวนการเข้ามามีส่วนร่วมในนโยบายร่วมกัน ทั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล ประชาชนทั่วไป ในการกระบวนการเข้ามามีส่วนร่วมในนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบล จะทำให้บรรลุเป้าหมายได้

1.2.2 การสื่อสารสองทาง เป็นกระบวนการสื่อสารขององค์การบริหารส่วนตำบล ระหว่างคณะผู้บริหาร กับพนักงานส่วนตำบล ในรูปของการประชุมประจำเดือน หรือการปรึกษาหารือในประเด็นต่างๆ เรื่องเร่งด่วน และการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ประชาชนในพื้นที่ การออกพบปะประชาชน เช่น อบต. สัญจร การออกประชาคม แผนพัฒนาท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าการสื่อสารแบบสองทางเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะผู้บริหาร พนักงานส่วนตำบล ภาคส่วนราชการ ประชาชนที่เกี่ยวข้อง ผ่านกระบวนการในเวทีประชุมต่างๆ ทำให้เกิดความเข้าใจในการทำงานขององค์การบริหารส่วนตำบล และยังเป็นการลดข้อขัดแย้งในการทำงานการสื่อสารมีส่วนสำคัญในการสร้างนวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.2.3 การกำหนดนโยบาย เป็นขั้นตอนแรกของการดำเนินการในการสร้างนวัตกรรมของนโยบาย องค์การบริหารส่วนตำบล จะต้องมีการสำรวจตรวจสอบในทุกๆ

ประเด็นเพื่อให้มีความครอบคลุมในนโยบายที่จะดำเนินการ องค์การบริหารส่วนตำบลจึงต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก

1.2.4 การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ เป็นแนวทางที่องค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องดำเนินการสร้าง นโยบายจากการมีส่วนร่วม โดยประกอบด้วย ความแตกต่างในประเภทของนโยบาย ความสามารถในการแก้ไขปัญหาของนโยบาย ความสามารถของนโยบายในการกำหนดโครงสร้างการปฏิบัติ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์และเป้าหมายของนโยบาย สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย สอดคล้องกับนโยบายส่วนกลาง และนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับความเป็นจริง มีการกำหนดตัวชี้วัด และมาตรฐานของการบรรลุผลสำเร็จไว้อย่างชัดเจน การปฏิบัติตามนโยบายสามารถทำให้เกิดการบรรลุเป้าหมาย

1.2.5 การประเมินผลนโยบาย เป็นแนวทางในการตรวจสอบ และประเมินผลในกระบวนการสุดท้าย ช่วยให้ทราบผลสะท้อนกลับที่อยู่ในกระบวนการมีส่วนร่วมในนโยบาย โดยจะทำให้ทราบปัญหา และข้อผิดพลาดของการนำนโยบายไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลต้องดำเนินการในการตรวจสอบและประเมินในนโยบาย

1.2.6 การจัดสรรประโยชน์ จากการดำเนินการในนโยบาย เป็นแนวทางในการบริหารจัดการในการดำเนินการที่จะทำให้นโยบายสามารถใช้ หรือมีความครอบคลุมในพื้นที่ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการสาธารณะจากนโยบายให้ได้มากที่สุดจึงต้องมีการจัดสรรประโยชน์จากนโยบายให้ทั่วถึง

1.3 ปัจจัยด้านนโยบายเชิงพื้นที่ มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

ผู้วิจัยพบว่า นโยบายเชิงพื้นที่ เป็นอีกคุณูญแจสำคัญในการสร้างสรรค์ นวัตกรรมนโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ด้วยนโยบายเชิงพื้นที่ เป็นกลไก เป็นรูปแบบการดำเนินงานที่สำคัญในสร้างเอกลักษณ์ในท้องถิ่นที่จะสร้างรูปแบบนโยบายที่มีความเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ หรือการปรับประยุกต์นโยบายในเชิงพื้นที่ เกิดนวัตกรรมใหม่ในนโยบายการบริการสาธารณะ ซึ่งจะการนำพาร่องการบริหารส่วนตำบลไปสู่ความสำเร็จ ดังนั้น นโยบายเชิงพื้นที่ จึงเป็นการสร้างเอกลักษณ์ การสร้างนวัตกรรมที่สำคัญต่อนวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งยังมีข้อคิดเห็นที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

1.3.1 การพัฒนาการรูปแบบแรงกดดันในพื้นที่ คือ แนวทางการพัฒนาที่เริ่มต้นจาก แรงกดดันภายในพื้นที่ โดยมีสถานการณ์ภายในพื้นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีการเชื่อมโยงกันมากขึ้น ส่งผลกระทบให้ต้องใช้ศักยภาพความได้เปรียบของที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจและศักยภาพของท้องถิ่นต่างๆ ในการพัฒนาเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะต้องวางทิศทางการพัฒนาพื้นที่ ให้สอดคล้องกับโอกาสและศักยภาพการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละท้องถิ่น เพื่อให้มีการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน

1.3.2 การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนายก คือ การพัฒนาการมองภาพอนาคตของนายก และการกำหนดจุดมุ่งหมายปลายทางเชื่อมโยงกับภารกิจ ค่านิยม และความเชื่อด้วยกัน แล้วจุดมุ่งหมายปลายทางที่ต้องการ จุดมุ่งหมายปลายทางดังกล่าว ต้องชัดเจน ทำทาย มีพลัง และมีความเป็นไปได้ รวมทั้ง การสร้างวิสัยทัศน์ (Visioning) ความสามารถของนายก ที่จะสร้างวิสัยทัศน์หรือมองอนาคตขององค์กรอย่างชัดเจน การสร้างวิสัยทัศน์อาจจะมีรูปแบบมากกว่าหนึ่งอย่าง แทนที่จะเรียกร้องให้บุคคลทุกคนภายในองค์กรมุ่งไปตามแผนที่เส้นทางวิสัยทัศน์ของผู้นำ ผู้นำเชิงปฏิรูปอาจจะพยายามให้บุคคลแต่ละคนมีวิสัยทัศน์ของตนเอง กล่าวคือ ผู้นำรับผิดชอบไม่เพียงแต่การมีวิสัยทัศน์เท่านั้น แต่จะต้องรับผิดชอบกระบวนการของการสร้างวิสัยทัศน์ทั่วทั้งองค์กรอีกด้วย

1.3.3 การพัฒนารูปแบบการเรียกร้องในพื้นที่ คือ การพัฒนานโยบายเชิงพื้นที่ที่เกิดจากข้อคิดเห็นของคนในพื้นที่ในการพัฒนาท้องถิ่นในรูปแบบที่ต้องการ ในด้านต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จะกระทำได้ เช่น การบรรเทาสาธารณภัย และป้องกันภัย การพัฒนาอาชีพ และอื่น ๆ เป็นข้อเรียกร้องที่จะเป็นตัวกดดันในการได้เกิดนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะ

1.3.4 การสร้างเครือข่าย คือ เป็นกระบวนการพัฒนานโยบายเชิงพื้นที่ที่มีการดำเนินการโดยอาศัยการสร้างเครือข่าย ทั้งภาครัฐ และเอกชน หรือหน่วยงานองค์กรต่างๆ ในการสร้างภูมิความรู้การเข้าใจในรูปแบบนโยบายในแต่ละพื้นที่ที่เหมาะสมในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้จากเครือข่าย การสร้างเครือข่ายจึงเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนานโยบายเชิงพื้นที่ ไปสู่การสร้างนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.3.5 การเรียนรู้องค์กรที่ประสบผลสำเร็จ คือ กระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ให้องค์การบริหารส่วนตำบลได้เรียนรู้จากสภาพจริง การบริหารงานจริงขององค์กรที่ประสบผลสำเร็จในการดำเนินนโยบายเชิงพื้นที่ เช่น องค์กรที่ได้รับรางวัลธรรมมาภิบาล

ระดับภาค ระดับประเทศ องค์กรที่มีการสร้างนวัตกรรมนโยบายเชิงพื้นที่จนประสบผลสำเร็จ

1.4 ปัจจัยด้านการบริหารแบบบูรณาการ มีผลต่อนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์กรบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

ผู้วิจัยพบว่า ด้านการบริหารแบบบูรณาการ นั้นเป็นแนวทางในการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลที่ต้องสร้างความหลากหลายในการบริหารงานการมีกลยุทธ์ที่สำคัญในการดำเนินการนำพาองค์กรบริหารส่วนตำบล ซึ่งหลักในการบริหารงานนั้นมีแนวทางในการปฏิบัติที่หลากหลายเป็นหน้าที่ของผู้บริหารในองค์กรบริหารส่วนตำบลต้องนำหลักการบริหารมาบูรณาการให้มีความพร้อมในการสร้างนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์กรบริหารส่วนตำบล ดังนั้นการบริหารแบบบูรณาการ จึงเป็นแนวทางปฏิบัติที่สำคัญต่อ นวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะขององค์กรบริหารส่วนตำบล ซึ่งยังมีข้อคิดเห็นที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

1.4.1 การพัฒนาการวางแผนเชิงกลยุทธ์ คือ การพัฒนาในการวางแผนพร้อมสร้างกลยุทธ์ในการตัดสินใจ การวางแผนอย่างมีระบบ มีทิศทาง มีกระบวนการทำงานที่ชัดเจน มีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม เพื่อให้องค์กรสามารถดำรงอยู่ได้ในอนาคต โดยอาศัยการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของทุกฝ่าย ซึ่งองค์กรบริหารส่วนตำบลจะต้องมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ที่เป็นระบบในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูง เพื่อสร้างการบริหารงานที่มีการบูรณาการ สู่การเกิดนวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะขององค์กรบริหารส่วนตำบล

1.4.2 การพัฒนาการบริหารจัดการงบประมาณมุ่งผลสัมฤทธิ์ คือ วิธีการบริหารงบประมาณที่มุ่งเน้นสัมฤทธิ์ผลขององค์กรบริหารส่วนตำบลเป็นหลักการปฏิบัติงานขององค์กรมีผลสัมฤทธิ์เพียงใดพิจารณาได้จากการเปรียบเทียบผลผลิตและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริงกับเป้าหมายที่กำหนด มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลการบริหารงบประมาณ นำสู่ผลสัมฤทธิ์ผลขององค์กร

1.4.3 การจัดรูปแบบของกรแบบผสม คือ การจัดโครงสร้างองค์กรหลายรูปแบบรวมอยู่ในโครงสร้างองค์กรเดียวกัน ซึ่งจะเป็นการจัดแบ่งตามหน้าที่ แบ่งลักษณะของผลิตภัณฑ์กลุ่มงาน หรือแบ่งตามกลุ่มลูกค้า หรือผู้รับบริการ เพื่อเป็นการสร้างความยืดหยุ่นในการบริหารงานเกิดนวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะขององค์กรบริหารส่วนตำบล

1.4.4 การบูรณาการเทคโนโลยี คือ การนำสาระความรู้ ความจริงที่สามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารเรียนรู้ หรือเก็บรวบรวมได้เป็นข้อมูล มา บูรณาการ เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีฐานข้อมูล และ เทคโนโลยีการสื่อสาร โดยองค์การบริหารส่วนตำบลมีการนำเอาเทคโนโลยี ใหม่ ๆ หรือ นวัตกรรมในด้านต่าง ๆ มาปรับใช้ในองค์กร มา น้อยเพียงใด เช่น ระบบอินเตอร์เน็ต ฯลฯ พร้อมดำเนินการในการพัฒนาการกระจาย เทคโนโลยี กระจายความเจริญก้าวหน้าให้ครอบคลุมทุกพื้นที่อย่างเท่าเทียมกัน โดย เทคโนโลยีเป็นสิ่งที่สร้าง นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วน ตำบล

1.4.5 การพัฒนาการบริหารแบบกระจายอำนาจ คือ การพัฒนาการกระจาย อำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการให้อิสระของประชาชนท้องถิ่นในการ กำหนด นโยบาย การบริหารจัดการ การบริหารงานบุคคล การเงินการคลัง ให้มีอำนาจหน้าที่ โดยเฉพาะ ตามกรอบของกฎหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งการกระจายอำนาจนี้จะมีการส่งเสริม กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการมี ส่วนร่วมในการตัดสินใจ การบริหารโดย ยังมีรัฐบาลกลางคอยกำกับดูแลท้องถิ่นเท่าที่จำเป็น เพื่อสร้างนวัตกรรมนโยบายการบริการ สาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

สอดคล้องกับแนวคิดเสกสรร ประเสริฐกุล (2537 : 18) ได้กล่าวว่า การ กระจายอำนาจ ควรเป็นเรื่องเดียวกันกับการลดอำนาจของรัฐบาลเมื่อเทียบกับประชาชนหรือ การลดบทบาทของรัฐในการจัดการปัญหาของประเทศขณะเดียวกันก็เพิ่มบทบาทของ ประชาชนในการดูแลตนเอง

สอดคล้องกับแนวคิด อารีย์ วงศ์อารยะ (2537 : 2) กล่าวว่า การกระจาย อำนาจ หมายถึง การที่ส่วนกลางกระจายอำนาจภารกิจบางอย่างในความรับผิดชอบของ ส่วนกลางไปให้ส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการจัดทำแทนโดยให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นผู้บริหารและวินิจฉัยสั่งการเป็นอิสระภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด

สอดคล้องกับแนวคิด โกวิทช์ พวงงาม (2548 : 36) ได้กล่าวว่า การกระจาย อำนาจว่า คือ การโอนกิจการบริหารสาธารณะบางเรื่องจากรัฐหรือองค์กรปกครอง ส่วนกลางไปให้ชุมชนซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ ของประเทศ หรือหน่วยงานบางหน่วยงาน รับผิดชอบจัดทำอย่างเป็นอิสระจาก การปกครองส่วนกลาง

สอดคล้องกับแนวคิด ธเนศวร์ เจริญเมือง (2548 : 59) กล่าวว่า การกระจาย อำนาจ หมายถึง ระบบบริหารประเทศที่เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นต่างๆ มีอำนาจในการจัดการ

ดูแลกิจการหลายๆด้านของตนเองไม่ใช่ปล่อยให้รัฐบาลกลางรวมศูนย์อำนาจในการจัดการบริหารแทบทุกอย่างของท้องถิ่น

สอดคล้องกับแนวคิด ตรีภูฏ มีชัย (2538 : 10) กล่าวถึงหลักการของการกระจายอำนาจไว้ว่าเป็น การกระจายอำนาจการวินิจฉัยสั่งการและการบริหารลงไปยังหน่วยงานที่ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุด ผู้รับมอบอำนาจต้องมีความพร้อมในการรับหน้าที่ความรับผิดชอบและอำนาจที่มากขึ้น โดยผู้กระจายอำนาจให้ความสนับสนุนอย่างเพียงพอ ต้องสร้างดุลยภาพระหว่างหน้าที่ความรับผิดชอบ กับอำนาจหน้าที่ที่เพิ่มขึ้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในประสิทธิภาพ ประสิทธิผลของการทำงาน และก่อประโยชน์ต่อประชาชน โดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนสามารถประเมินได้

สอดคล้องกับแนวคิด สมคิด เลิศไพฑูรย์ (2550 : 28 - 29) ได้อธิบายหลักการกระจายอำนาจไว้ ดังนี้

1. มีการแยกหน่วยงานออกไปเป็นองค์การนิติบุคคล อีตระจากองค์การของราชการบริหารส่วนกลาง ยังมีนิติบุคคลแยกออกไปมากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งนับว่าการกระจายอำนาจมากขึ้นเท่านั้น นิติบุคคลเหล่านี้เป็นนิติบุคคลในกฎหมายมหาชนที่มีงบประมาณและหน้าที่ของตนเองก็มีความเป็นอิสระในการจัดทำบริการสาธารณะที่ได้รับมอบหมาย โดยไม่ต้องขอรับคำสั่งจากราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนกลางเพียงแต่คอยควบคุมดูแลให้ปฏิบัติหน้าที่โดยถูกต้องเท่านั้น

2. มีการเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระจายอำนาจปกครองให้แก่ท้องถิ่นองค์การของราชการบริหารส่วนท้องถิ่นย่อมประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากราษฎรในท้องถิ่นทั้งหมดหรือบางส่วน โดยเฉพาะองค์กรสำหรับเป็นที่ประชุมปรึกษากิจการ ทั้งนี้ เพื่อให้ราษฎรในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนในการปกครองท้องถิ่น ถ้าไม่มีการเลือกตั้งเลยก็ไม่แน่ว่ามี การกระจายอำนาจปกครองให้แก่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง การเลือกตั้งถือว่าเป็นสาระสำคัญของหลักการกระจายอำนาจทางปกครองทางพื้นที่ ส่วนการกระจายอำนาจตามกิจการให้แก่องค์กรนั้น การเลือกตั้งไม่ดีถือว่าเป็นหลักสำคัญเหมือนกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่น

3. องค์กรตามหลักการกระจายอำนาจ มีความเป็นอิสระที่จะดำเนินกิจการตามอำนาจหน้าที่ได้เอง โดยไม่ต้องรับคำสั่งหรืออยู่ใต้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นของราชการบริหารส่วนกลางมีอำนาจวินิจฉัยสั่งการและดำเนินกิจการได้ด้วยงบประมาณและด้วยเจ้าหน้าที่ของตนเอง ซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของราชการบริหารส่วนกลาง ถ้าองค์กรใดไม่มี

ความเป็นอิสระเช่นว่านี้หรือมีแต่เพียงหน้าที่เสนอข้อเสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่ราชการบริหารส่วนกลางหรือราชการบริหารส่วนภูมิภาคเท่านั้น ก็ไม่ถือว่าเป็นการกระจายอำนาจปกครองอย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า การกระจายอำนาจ นั้นเบื้องต้นเกิดจากรัฐบาลกลางมอบอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปจัดบริการสาธารณะต่าง ๆ เพื่อประชาชน โดยมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติหน้าที่และมีสถานภาพเป็นนิติบุคคล จึงหมายถึง การที่รัฐบาลกลางได้มอบอำนาจบางส่วนในการบริหารงานให้แก่ท้องถิ่นได้ดำเนินการ โดยมีการกำกับดูแลตลอด เพื่อความคล่องตัวในการแก้ไขปัญหาในท้องถิ่น รู้สาเหตุปัญหา และแนวทางแก้ไขที่ตรงจุด ผู้วิจัยพบว่า การกระจายอำนาจ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็น แนวทางในการปฏิรูปการปกครองประเทศที่สำคัญที่จะทำให้ประเทศชาติมีการพัฒนาที่ยั่งยืน รู้จุดประเด็นของปัญหาเชิงพื้นที่อย่างทั่วถึง สามารถแก้ไขปัญหา รวมทั้งการบริการประชาชนได้ดีกว่าการดำเนินการที่อยู่ส่วนกลาง ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ตรงประเด็นมากที่สุด ดังนั้นการกระจายอำนาจ จึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญต่อนวัตกรรมทางนโยบายสาธารณะ ขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งยังมีข้อคิดเห็นในการกระจายอำนาจ ดังนี้

1. การพัฒนาการกระจายทรัพยากร ในการพัฒนาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยรัฐ หรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง จะต้องมีการกระจายทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็น คน เครื่องจักร เทคโนโลยี การบริหารจัดการ ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อดำเนินงานในภารกิจต่างๆให้ทั่วถึงทุกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งจะมีผลผลักดันให้เกิดนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ที่บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
2. การพัฒนาการกระจายงบประมาณ ในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลงบประมาณเป็นสิ่งสำคัญ ประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละพื้นที่มีบริบทที่แตกต่างกัน ทั้งเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ทำให้การพัฒนาในเชิงพื้นที่ไม่เหมือนกัน จึงควรมีการพัฒนาการกระจายงบประมาณ
3. การพัฒนาการกระจายภารกิจหน้าที่ องค์การบริหารส่วนตำบลยังคงมีภารกิจหน้าที่ที่มีขีดจำกัด เพียงไม่กี่ภารกิจสำคัญที่สามารถทำได้ แต่ยังคงเหลือภารกิจอีกหลายด้านที่ยังไม่มีการถ่ายโอน แต่ยังคงให้รัฐบาลกลางเป็นผู้ดำเนินการ การกระจายภารกิจ

หน้าที่ให้องค์การบริหารส่วนตำบลจึงเป็นอีกแนวทางในการที่จะก่อให้เกิดนวัตกรรม นโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

4. การพัฒนาการกระจายอำนาจการตัดสินใจ เป็นอีกแนวทางในการ พัฒนานวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยรัฐ ต้องให้ความสำคัญในการกระจายอำนาจ ให้ความสำคัญในการบริหารงาน และเป็นเพียงผู้กำกับดูแล เช่น การบริหารจัดการทรัพยากรในพื้นที่ การพัฒนาระบบภาษีท้องถิ่น การออกกฎระเบียบ หรือนโยบายในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

5. การพัฒนาการกระจายเทคโนโลยี เป็นการกระจายความ เจริญก้าวหน้าให้ครอบคลุมทุกพื้นที่อย่างเท่าเทียมกัน โดยเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่จะสร้าง นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ได้ดีจากการได้พบ เห็น หรือได้ใช้บริการ

6. การพัฒนาการกระจายผลประโยชน์ ด้วยพื้นที่ องค์การบริหารส่วน ตำบลแต่ละแห่งมีความแตกต่างในการบริหารจัดการ ซึ่งบางพื้นที่อาจมีความล่าช้าในการ พัฒนา การกระจายการพัฒนาถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ประเทศมีการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ไม่เกิดความเหลื่อมล้ำในแต่ละแห่ง รัฐจึงความกระจายผลประโยชน์จากรัฐให้ทั่วถึง โดยจะ นำพาให้เกิด นวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลได้

1.4.6 การพัฒนาองค์กรสาธารณะท้องถิ่น เป็นการพัฒนาที่รัฐบาลกลางต้อง ให้ความสำคัญในการพัฒนาองค์กรสาธารณะท้องถิ่น คือ องค์การบริหารส่วนตำบล ในการ เป็นศูนย์กลางในตำบล ให้มีความพร้อมในการพัฒนา เป็นผู้นำพาการพัฒนาในทุกๆ การกิจ ในตำบล โดยยึดถือ องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเสมือน องค์กรปกครอง ที่ดูแลทุกเรื่อง ในพื้นที่

1.4.7 การพัฒนาประชาธิปไตยชุมชน เป็นการพัฒนาพื้นฐานสำคัญของ องค์การบริหารส่วนตำบลที่ทำให้ประชาชนได้เรียนรู้เข้าใจในรูปแบบ ระบบ การปกครองใน ระบอบประชาธิปไตย ซึ่งมีรูปแบบในการเข้ามามีส่วนร่วมได้ เช่น การเลือกตั้ง การ แสดงออกทางการเมือง การประชามติ การจัดตั้งพรรคการเมืองท้องถิ่น การลงสมัคร ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งรัฐบาลกลางมีบทบาทสำคัญใน การกระตุ้น หรือให้ความรู้แก่ประชาชนในท้องถิ่น หรือองค์การบริหารส่วนตำบลได้พัฒนา ประชาธิปไตยในชุมชนให้เข้มแข็งเป็นรากฐานประชาธิปไตยในระดับชาติต่อไป

1.4.8 การพัฒนาการสื่อสาร เป็นการพัฒนาระบบการสื่อสารภายในองค์กรที่ต้องมีการทำความเข้าใจให้ถูกต้องเป็นการสื่อสารแบบสองทาง ซึ่งหัวใจของการบริหารแบบบูรณาการ คือ ความสามารถของผู้นำที่จะสื่อสารไปยังผู้ตาม ให้เกิดความเชื่อของผู้ตามว่าพวกเขาสามารถมีส่วนช่วยอย่างสำคัญต่อการบรรลุตามเป้าหมายองค์กรได้ อีกทั้งการพัฒนาการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบล โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการพัฒนาสังคม ในขณะที่สังคมกำลังอยู่ในขั้นตอนของกระบวนการพัฒนานั้น การสื่อสารจะถูกใช้เพื่อส่งเสริมและขยายการพัฒนา ตลอดจนทำให้งานพัฒนาดำเนินไปได้โดยสะดวก การสื่อสารจะทำหน้าที่เป็นกลไกที่จะผลักดันให้การพัฒนาประเทศเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยมีบทบาทในการให้คำแนะนำข่าวสารทุกประเภทที่มีลักษณะยุ่งยากซับซ้อน หรือผู้รับเข้าใจยาก เป็นการสื่อสารในการถ่ายทอดข่าวสารเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ไปยังผู้รับ เพื่อให้เกิดการประเมินเนื้อหาและสนองตอบต่อข่าวสารนั้น (Feedback) นอกจากนี้ยังมีบทบาทในการโน้มน้าวใจให้เกิดการแปลง ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Attitude) และการนำไปปฏิบัติ (Practice) นำสู่การพัฒนา นวัตกรรม นโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

2. การพัฒนารูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง

ในการพัฒนารูปแบบนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตภูมิภาคอีสานตอนกลาง ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตจากการวิจัยดังนี้

2.1 การพัฒนาทุนทางทรัพยากรมนุษย์

ในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อสร้างนวัตกรรมนโยบายสาธารณะ นั้น สิ่งสำคัญคือการพัฒนาทุนเฉพาะบุคคล หรือทุนทางทรัพยากรมนุษย์ โดยถือเป็นทุนหลักในการที่จะเปลี่ยนแปลง กำหนดทิศทางการพัฒนา นำพาองค์กร ไปตามเป้าหมายสูงสุดได้ และดำเนินการตามภารกิจหน้าที่ที่ได้รับในการบริการประชาชนในด้านต่างๆ ซึ่งพิจารณา ทุนเฉพาะบุคคล มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความรู้ความสามารถเฉพาะตัว ความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ความเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ความมีเครือข่าย และความเป็นผู้นำ อาทิ เช่น คุณสมบัติเฉพาะของบุคคล ทักษะ ความคิดสร้างสรรค์ ความกล้าหาญคุณธรรมต่าง ๆ บารมี สติปัญญา การค้นคิดประดิษฐ์ ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน ความกล้าหาญคุณธรรมต่าง ๆ บารมี ทุนความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ โดยในองค์การ

บริหารส่วนตำบลต้องดำเนินการสร้างสรรค์ หรือ ใช้วิธีการในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในการให้มี หรือมีแล้วพัฒนาทุนเฉพาะบุคคลให้มีในองค์กรให้ได้ นอกจากจะมีคุณลักษณะทุนเฉพาะบุคคลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่สำคัญ ได้แก่

ดังนั้น ในการพัฒนาทุนที่อยู่ในตัวบุคคล หรือทุนทรัพยากรมนุษย์เป็นทุนหลักในการบริหารงานการพัฒนาองค์กรบริหารส่วนตำบล โดยทำอย่างไรให้มีคุณภาพ มีศักยภาพในการทำประโยชน์สูงสุดให้องค์กร การวางแผนทางในการพัฒนาอย่างไร ตั้งแต่กระบวนการเข้ามาสู่องค์กร พัฒนา จนออกจากองค์กร

หลักการสังเกตการณ์ของผู้วิจัย พบว่า การพัฒนาทุนทางทรัพยากรมนุษย์มีข้อสังเกต ดังนี้

2.1.1 ผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทุนทางทรัพยากรมนุษย์ คือ นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ซึ่งมีอำนาจในการกำหนดแนวทางการพัฒนา

2.1.2 ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีส่วนสำคัญในการวางกรอบแนวทางการพัฒนาทุนทางทรัพยากรมนุษย์ในการเสนอรูปแบบการพัฒนา

2.1.3 ข้าราชการและพนักงานส่วนตำบล ในองค์การบริหารส่วนตำบลมีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง ด้วยเป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กรในการขับเคลื่อนนโยบาย

2.2 การพัฒนาการมีส่วนร่วมในนโยบาย

กระบวนการพัฒนาการมีส่วนร่วมในนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลต้องอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ทุกฝ่าย (ทั้งภาครัฐและภาคประชาชน) ต้องเข้าร่วมกันคิด โดยมีเจ้าภาพ และต้องมีความซื่อสัตย์ และจิตอาสาเป็นหลัก ซึ่งในที่นี้ คือ องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ต้องเป็นแกนหลักในการดำเนินการสร้างการเข้ามามีส่วนร่วมในนโยบาย ที่จะทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบลตอบสนองในภาระกิจหน้าที่ที่ต้องบริการประชาชน การบรรลุเป้าหมายขององค์กรได้

2.3 การพัฒนานโยบายพื้นฐานเชิงพื้นที่

การพัฒนานโยบายพื้นฐานเป็นแนวทางที่ความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลโดยเป็นนโยบายที่มีรูปธรรมที่เกิดขึ้น ในเชิงพื้นที่ของแต่้องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมีบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นการที่จะพัฒนารูปแบบนวัตกรรมทางนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล สิ่งที่สำคัญยิ่ง คือการที่ผู้กำหนดนโยบาย ให้ความสนใจในการพัฒนานวัตกรรมนโยบายที่เกิดจากพื้นที่ เพื่อความ

เหมาะสมในการพัฒนา โดยอาจมีการปรับประยุกต์ใช้ให้มีความเหมาะสมในเชิงพื้นที่ ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล รวมถึงผู้เสนอร่างแนบนโยบาย คือข้าราชการส่วนท้องถิ่น จะต้องพัฒนาการการสร้างสรรค์นโยบายเชิงพื้นที่ผสมผสานกับการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้ได้

2.4 การพัฒนาการบริหารแบบบูรณาการ

ในการบริหารงานถือเป็นอีกแนวทางในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ต้องสร้างความหลากหลายในการบริหารงานการมีกลยุทธ์ กลวิธี ในการที่จะนำพาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งหลักในการบริหารงานนั้นมีแนวทางในการปฏิบัติที่หลากหลายเป็นหน้าที่ของผู้บริหารในองค์การบริหารส่วนตำบลต้องนำหลักการบริหารมาบูรณาการให้มีความพร้อมในการสร้างนวัตกรรมนโยบายการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญในการบูรณาการการบริหารงานในรูปแบบต่างๆที่มีความเหมาะสมมาใช้ในองค์การบริหารส่วนตำบลของตนเองให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการทุนมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญที่องค์การบริหารส่วนตำบล ต้องมีการดำเนินการในการพัฒนาทุนมนุษย์ คือ อบรมการพัฒนาทุนมนุษย์ การพัฒนาผู้นำการเปลี่ยนแปลง การสร้างเครือข่าย การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล การสร้างความรู้ความสามารถเฉพาะตัวในการทำงาน เพื่อสร้างทุนทางทรัพยากรมนุษย์ในการขับเคลื่อนการทำงาน และสร้างนวัตกรรมทางนโยบาย

1.2 ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมในนโยบาย เพื่อเป็นการความเป็นเจ้าของในนโยบายที่กำหนดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยต้องเพิ่มกระบวนการในการเข้ามามีส่วนร่วม จากการ อบรมพัฒนาการมีส่วนร่วมในนโยบาย สร้างทัศนคติที่ดีในการเสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม การพัฒนาการบูรณาการ ความคิด การพัฒนากระบวนการมีส่วนร่วม การจัดเสวนาเรื่องการมีส่วนร่วมในนโยบาย การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการวางแผน การพัฒนาการมีส่วนร่วมในการจัดสรรประโยชน์ และการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.3 ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนานโยบายเชิงพื้นที่ ส่งผลต่อนวัตกรรมนโยบาย สาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลจึงควรพัฒนา การพัฒนา รูปแบบแรงกดดันในพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนา การพัฒนาวิสัยทัศน์ ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล การพัฒนารูปแบบการเรียกร้องในพื้นที่ การสร้าง เครือข่ายทั้งภายในและภายนอกองค์กร และการเรียนรู้องค์กรที่ประสบผลสำเร็จ

1.4 ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาการบริหารแบบบูรณาการ ส่งผลต่อ นวัตกรรมนโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลจึง ควรพัฒนา การพัฒนาการวางแผนเชิงกลยุทธ์ การพัฒนาการบริหารจัดการงบประมาณมุ่ง ผลสัมฤทธิ์ การพัฒนาการจัดรูปแบบองค์กรแบบผสม การพัฒนาการบูรณาการเทคโนโลยี การพัฒนาการบริหารแบบกระจายอำนาจ การพัฒนาให้เป็นองค์กรสาธารณะท้องถิ่น การ พัฒนาประชาธิปไตยชุมชน และการพัฒนาการสื่อสาร

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษารูปแบบการพัฒนาการจัดการความรู้ในนวัตกรรมภายใน องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อการพัฒนานวัตกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบลในประเด็น อื่นในการบริหารงานให้ประสบผลสำเร็จ

2.2 ควรศึกษาการพัฒนาในรูปแบบทุนเฉพาะบุคคลต่อความสำเร็จในการ บริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

2.3 ควรศึกษาโมเดลสัมฤทธิ์ผลต่อการมีส่วนร่วมในนโยบายขององค์การ บริหารส่วนตำบล

2.4 ควรศึกษาการพัฒนาในรูปแบบนโยบายเชิงพื้นที่ ที่มีผลต่อความสำเร็จของ องค์การบริหารงานตำบล

2.5 ควรศึกษา การพัฒนารูปแบบการบริหารงานเชิงบูรณาการองค์การบริหาร ส่วนตำบลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การบริหารส่วนตำบล